

А зимата продължаваше. Върху стария снѣгъ често преваляваше новъ. Всичко живо изгладнѣ и се устреми къмъ селата. Сутринъ по прѣсния снѣгъ личаха диритѣ на яребици, на зайци, на лисици. А малко по-настрана — изъ дълбочината на полето, идѣше уединената пжтека и едритѣ стѣпки на вълка.

Нощитѣ станаха тъмни, падаше и мъгла. Петъръ прибираше овцетѣ въ саята, а самъ, както по-рано, лѣгаше на вратата. Той не виждаше вече вълка, но знаеше, че дохожда: чуваше рѣмжение, чуваше тракане на зѣби, кучетата лаеха като попарени. На другия день Петъръ разглеждаше диритѣ по снѣга. Той бѣше доволенъ, усмихваше се: все по-далечъ и по-далечъ се мѣстѣха диритѣ на вълка. Зѣбитѣ на Анадолеца го караха да се връща и да завива настрана.

— Василе, нощесъ вълкътъ пакъ мина подъ прозореца ти, — казваше весело Петъръ.

— Мина ли? Азъ не съмъ го усѣтилъ.

— Мина, ама къмъ саята не смѣе да припари. Анадолеца го връща.

Като се върнѣше, Петъръ изнасяше малко хлѣбъ на Анадолеца. „Брава, Паша, брава!“ — говорѣше той и го гледаше възхитенъ. И въ неговитѣ очи кучето му се виждаше страшно: охранено, съ широкъ закрѣгленъ гърбъ, съ гнѣвни очи. Едвамъ поглеждаше Петра,